

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Què us diré?

Doncs que si els fills no s'acaben mai de criar, ara són els fills els que mai no acaben d'ensinistrar els pares. A l'arrogància filial, amb la tendència a perdonar la vida als vells de la casa, avui la pandèmia de les 'noves tecnologies' (mira que en són de velles!) ho ha elevat a nivells galàctics. Així, **Felipe de Borbón y Grecia** fa dies va deixar sense setmanada el seu pare **Juan Carlos de Borbón-Dos Sicílies**. Tot apuntava a que el fill acabaria fotent fora el pare de sa casa. Aquest incruent parricidi té els ecos tràgics de quan l'emèrit rei **Lear** shakespearia va repartir el seu regne entre les tres filles que, ingrates, abocaven el pare al deliri enfollit. És el bo i morbós que té la monarquia, sistema polític dinàstic: opípar quant a traïdories de sang i fetge, d'amants i calerons. Allí on hi hagi un succulent melodrama coronat, les picabaralles dels anomenats demòcrates per disputar-se el Poder sonen a espectacle vulgar, arcaic gran-guinyol populista (que no popular) per entretenir la canalla. Sufragi universal? Geronocràcia! Efebocràcia!! Pares contra fills. Fills contra pares. La quadratura del cercle. ¡Ei, que la Monarquia és un luxe faraònic! Potser. Però, ¡i els diners, i el temps, que ens estalviem no havent de votar el Cap d'Estat!... Què us diré?